

Het Kattebeltje

Guusje, Arabella en Poppetje

Nadat onze lieve Frankie, die vanwege zijn vele medische problemen bij ons op de privéverdieping woonde, in december 2013 van het ene op het andere moment door een acute trombose overleed, was Guusje onze enige jonge poes. Omdat we wel nog vier oude snorrebaarden huisvestten, besloten we niet meteen op zoek te gaan naar een speelkameraadje voor Guusje, maar gewoon af te wachten totdat er weer eens een jongachtige kat op ons pad zou komen.

Toen de kleine Arabella in augustus bij ons werd gebracht, was er een flinke punt van haar oortje af. Hierdoor wisten we vrijwel zeker dat we te maken hadden met een gesteriliseerd poesje, dat na haar sterilisatie meteen weer buiten was gezet. Alsof zo'n klein hummeltje zichzelf had kunnen redden zo moederziel alleen in de grote boze wereld. Al snel werd ze erg ziek en kon ze gevangen worden en bij een dierenarts behandeld worden. Nadat we haar enkele dagen in de kennel goed geobserveerd hadden, zagen we dat zij zich vanwege allerlei beperkingen niet zou kunnen handhaven tussen alle andere snorrebaarden, waardoor we besloten haar het vrijgekomen plekje op de privéverdieping te geven.

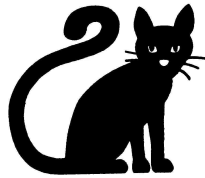
We zijn nu zo'n vier maanden verder en nog steeds is het onmogelijk om ook maar iets van contact met haar te krijgen. Zij is autistisch, leeft hierdoor helemaal in haar eigen wereldje en luistert ook nog steeds niet naar haar naam. Eigenlijk is het een heel raar katje dat ons blijft verbazen; toch maakt ze absoluut een heel gelukkige indruk.

We moeten ons heel erg aanpassen aan haar gewoontes en wensen, anders zou ze zwaar te kort komen. Zo snapt ze niet dat ze naar haar eten toe kan lopen. Al heeft ze nog zoveel trek, ze wacht net zolang tot we het schaalpje pal onder haar neusje zetten, dan gaat ze heel erg kwijlen en pas dan eet ze in één keer haar hele portie voer op! Omdat ze zich ook niet laat optillen, is het onmogelijk haar naar het eten toe te brengen. Als zij dus in de klimpaal zit, dan eet ze daar ook en zit ze op de trap, serveren we daar haar eten.

Onze speelse Guusje heeft al zo vaak geprobeerd om vriendjes met Arabella te worden, maar het enige wat Arabella doet is een tik uitdelen als Guusje te dicht bij haar in de buurt komt. Haar aaien is nog steeds onmogelijk, doe je wel een poging dan heb je meteen achttien vlijmscherpe nageltjes in je hand staan, daarna geeft ze je meteen likjes op je hand alsof ze er spijt van heeft.

Verder is ze ook wel weer heel komisch want zij mag dus echt alles wat onze andere katten nooit mochten, zoals op de tafel zitten, over mijn bureau rennen, op het aanrecht zitten, zelfs de kaas van mijn brood eten. Of eigenlijk mag zij het ook niet, maar omdat ze zich niet laat optillen, berusten we hier maar in.

Terwijl al onze katten als de dood voor kleine kinderen zijn, was Arabella vanaf dag één reuze gecharmeerd van Mia, onze kleindochter van drie jaar oud. Waar Mia is, daar is Arabella ook.

Zo gaat ze steeds pal naast haar zitten en volgt haar helemaal in haar doen en laten. Dit hadden we toch echt nooit verwacht net zo min als tal van andere dingen, waarvan wij in de veronderstelling verkeerden dat zij erg bang zou zijn zoals de eerste ontmoeting met de hond, de stofzuiger of de traplift haar niets deden.

Maar o wee, toen we een plastic zak bij haar in de buurt uitsloegen. Wat een paniek ineens....het kon niet anders dan dat zij een traumatische ervaring had door of met een plastic zak. Had men geprobeerd haar te doden in een plastic zak? We zullen het nooit weten, maar dat haar iets vreselijks is overkomen is wel heel duidelijk.

Door dit alles kunnen we stellen dat Arabella een katje met een uitgebreide gebruiksaanwijzing is en daarom blijft ze lekker bij ons wonen. En met onze Guusje, die zo'n behoefte aan een speelkameraadje had, kwam alles door de komst van Poppetje toch nog helemaal goed.

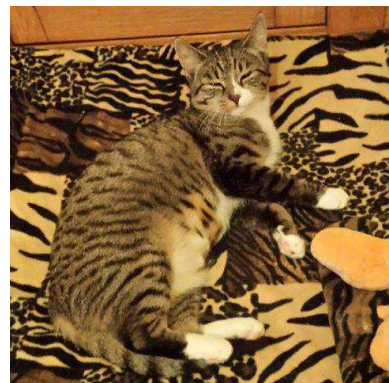
Poppetje

Half september kregen we een melding over een broodmager klein poesje dat moederziel alleen op het industrieterrein rondzwierf. Uiteraard zijn we vervolgens diverse malen rondom de aangewezen plek gaan zoeken, maar helaas zagen we haar niet meer. Precies een week later hoorden we dat er een soortgelijk poesje was gevangen. Omdat het doodsbange stompertje helemaal onder de olie zat, heeft een dierenarts haar onder narcose gewassen. De volgende dag werd ze bij ons gebracht.

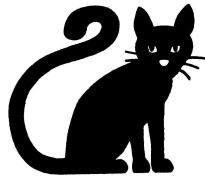
De eerste twee dagen dat zij bij ons was, was zij zo verschrikkelijk ziek dat we niet eens durfden te hopen dat zij in leven zou blijven. Zij zat nog geen kwartier bij ons in de kennel toen we zagen dat haar ontlasting een en al wormen en heel veel bloed bevatte. Gelukkig ging ze wel meteen eten en konden we haar ontwormen en daarna werd het een kwestie van erop of eronder. Na enkele dagen zagen we een lichte verbetering optreden en hoewel we vermoedden dat er een lange weg te gaan zou zijn, kregen we toch een beetje hoop dat het leven dit meisje weer zou gaan toelachen.

De eerste weken had ze totaal geen energie, na het eten was ze helemaal uitgeput en sliep ze weer urenlang. Na een maand was ze zover aangesterkt dat we het aandurfden haar te laten steriliseren en enkele weken later namen we haar mee naar de privéverdieping. De eerste twee weken was ze nog te moe om toenadering te zoeken tot de andere katten, maar ineens had ze door dat spelen met Guusje heel leuk was. Vanaf dat moment zijn Poppetje en Guusje onafscheidelijk, terwijl Arabella ze wel graag gadeslaat, maar niet mee wil spelen. Vooral 's nachts is het een drukte van jewelste, rennen ze achter elkaar aan de trap op en weer af, achter balletjes aan, kortom dikke pret. En zo kreeg Guusje toch nog een nieuw vriendinnetje en hebben deze twee poesjes een veel beter leven gekregen.

Els

Yoga doe je overal

Vrijdag 29 augustus gaat de boeken in als een heel gezellige en ontspannen ochtend bij onze stichting. Aangezien ik op yoga zit en het onderwerp yoga doe je overal ter sprake kwam, hadden mijn yogalerares, Marle en ik afgesproken dat zij een proefles yoga zou komen geven in onze tuin.

Dit mondde uit in een supergezellig samenzijn, wat ook door onze harige vriendjes zeer gewaardeerd werd. Vooral onze grote rode kater Cootje, die nogal een pittig karakter heeft, was van de partij. Hij meldde zich als eerste bij onze vrijwilliger Jenny. Hij vlijde zich tijdens een oefening aan haar voeten en het zou in dit geval reuze spannend zijn wanneer Jenny ook even zou wiebelen met de voeten.

Dit deed ze dus maar even niet want anders was zo'n blote voet wel erg leuk speelgoed. Verder waren er meerdere katten die heerlijk tussen ons als yogi's doorwandelden. Moos was erg geïnteresseerd en snuffelde hier en daar en rolde tussen ons in op de matjes waar wij op lagen. Ook Balou zat te kijken met een blik van wat doen jullie in godsnaam en hij besloot dat hij beter

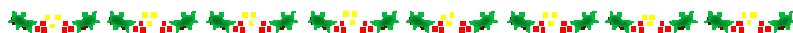

moest inspecteren en sprong op mijn billen terwijl ik in een vouwhang lag. Het was een kostelijk gezicht en later was Balou ook te vinden op de buik van Bodine, die zich had omgevouwen in het wel bekende bruggetje. Hij keek erg verbaasd en vond het uitzicht vanuit deze plek bijzonder. De zon scheen ook heerlijk en zo genoten zowel mensen als katten van deze heerlijke ochtend. We waren het er allemaal over eens dat deze dag best in de herhaling kon en nadat we na afloop nog even heerlijk hadden

genoten van een verkoelend drankje en wat napraten over deze leuke les, ging eenieder met een goed gevoel huiswaarts. En we constateerden dat je yoga inderdaad overal kan doen.

Annemieke

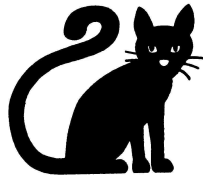
Adoptiepoes Jansje

Oorspronkelijk kom ik uit Amsterdam, waar ik als heel schuw zwerfpoesje kwam aanlopen bij een mevrouw die mij een poesje verzorgde. Toen ik net bevallen was, liet zij mij en mijn kleintjes ophalen door de Stichting Amsterdamse Zwerfkatten, die ons tijdelijk op een pleegadres onderbracht en mij liet steriliseren. Nadat ik was teruggebracht naar de mevrouw bij wie ik eerder was komen aanlopen, raakte ik ernstig gewond aan mijn achterpoot en wilde ze mij niet meer. Helaas was mijn poot niet meer te redden en werd geamputeerd. Na de operatie werd ik fijn ondergebracht bij Stichting Help de Zwerfkat, waar ik het reuze naar mijn zin heb.

Rest mij nu alleen nog te zeggen dat ik graag een adoptiebaasje wil.

Aandachtspunten

Bezoekmiddagen voor adoptieouders

Deze worden in 2015 gehouden op:

Zaterdag 7 februari 2015: van 14.00 uur tot 16.00 uur.
Zaterdag 8 augustus 2015: van 14.00 uur tot 16.00 uur.
Zaterdag 7 november 2015: van 14.00 uur tot 16.00 uur.

**De grote open dag is op zaterdag 6 juni 2015 van 12.00 uur tot 17.00 uur.
Alle donateurs en adoptieouders worden in april nog geïnformeerd.**

Kloppen uw gegevens nog? Indien dit niet het geval is, wilt u ons dan uw nieuwe gegevens doorgeven? Dat kan per post, telefonisch of via e-mail.
De gegevens vindt u bovenaan in deze Kattebel.

Indien u uw donateurschap wilt beëindigen (wat wij niet hopen), wilt u dit dan alstublieft even aan ons melden. Wij halen dan uw gegevens uit ons adressenbestand, om onnodige portokosten te besparen.

Onze stichting is sinds 1 januari 2008 door de belastingdienst aangemerkt als Algemeen Nut Beogende Instelling. Dit houdt in dat uw donaties/giften aftrekbaar zijn.

Wij danken alle donateurs, adoptieouders, dierenartsen, vrijwilligers, kortom iedereen die het ons mogelijk maakt dit prachtige werk te kunnen blijven doen.

Wij blijven enorm begaan met het welzijn van onze harige vriendjes. Zij rekenen op ons en wij rekenen op u en hopen dat u ons zult blijven steunen.

Voor 15,00 euro per maand kunnen wij een kat dagelijks voorzien van eten en een schone kattenbak. Wie wordt de adoptieouder van Jansje of een van haar vriendjes of vriendinnetjes? Weet u niet hoe het financieel adopteren in zijn werk gaat? Belt u dan gerust Els. Telefoonnummer: 0297-566285 of 06-12725071.

**Ook bij deze Kattebel hebben wij weer een acceptgiro ingesloten.
Mocht u ons al gesteund hebben, dan kunt u deze uiteraard als niet ontvangen beschouwen.**

